

Philippe Robrecht, Vurige Tongen

Ik heb het 100 keer gezegd,
mensen die praten over mensen heen.
Maar hebben zij het recht,
zomaar te preken over iedereen.

Eerst vond ik het erg en trok ik het me aan,
maar na 100 keer liet ik ze begaan.

Ze ratelen maar door,
soms uit verveling dan weer voor de lol,
dan zingen ze in koor,
keer je de rug dan gaan ze uit de bol.

't Heeft een tijd geduurd voor ik het begreep,
't lijkt een kwaal te zijn die maar niet geneest.

Ik heb m'n leven, jij dat van jou,
laat me zelf m'n gang maar gaan.
Ik heb m'n wereld, jij die van jou,
ik laat jullie maar begaan.

Zelfs op dit moment
staan ze te grijnzen over jou en mij.
Om 't even wie je bent,
ieder z'n aandeel in de razernij.

In jouw aangezicht, lachen ze beleefd,
maar nog voor je 't weet, gaan ze wild te keer.

Ik heb m'n leven, jij dat van jou,
laat me zelf m'n gang maar gaan.
Ik heb m'n wereld, jij die van jou,
ik laat jullie maar begaan.